

I el camí continua

GEMMA CALVET | Actualitzada el 12/04/2011 00:00

Els resultats són importants. Però els resultats no són només les xifres de participació i l'obtenció majoritària del sí. Aquests dos fets, valuosos, posen marquen una distància clara entre el que va arrencar fa un any i mig a Arenys i el que ara ha estat possible fer a Barcelona. Un camí que va començar ple d'obstacles i que ara, amb l'èxit de la capital, s'està convertint en una autopista cap al sobiranisme. Un camí que sense el fracàs del procés estatutari i el 10-J segurament no estaria tan sòlidament construït.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Però cal constatar que el resultat més important és tot un patrimoni de valors democràtics i de mobilització política, incompatible amb els que afirmen que la democràcia està tocada de mort per la desafecció ciutadana. La consulta a Barcelona ha mobilitzat 7.000 persones voluntàries, i ha estat la capacitat de generar sinergies i aliances entre la comunitat i les xarxes socials la que ha fet possible l'alt nivell de participació.

Les institucions, i els partits polítics, han assistit desorientats a una iniciativa totalment impulsada per la societat civil. Els liderats han estat exemplars; la preparació, molt acurada i plena de dedicació en temps i debats; les eines i les diverses contribucions d'empreses i particulars, s'han sabut administrar. El balanç és de qualitat i un gran patrimoni per al nostre país. Els carrers bullien de gent fent cua, de somriure d'esperança, d'entusiasme democràtic. Aquest ambient de serena alegria, d'optimisme, contrasta -en els moments de crisi econòmica- amb la necessitat de respostes urgents a l'atur, i d'una sortida justa a la necessitat imperiosa d'un pacte fiscal. Aquestes dues evidències, lluny de ser aspiracions divergents, són part del nucli que explica l'actual creixement de l'independentisme.

No és casual que els sindicats hagin acollit l'organització, que l'Església s'hagi posicionat, que associacions d'immigrants hagin optat per revitalitzar el concepte d'arrelament. Pel camí s'hi han sumat forces que ja estan teixint una xarxa que creix transversalment. No queden arguments per negar el valor democràtic de les consultes. Per això la premsa nacional ha optat per menystenir els resultats i no donar quasi difusió als actes. La política espanyola no troba la manera d'encaixar en la seva agenda el creixement progressiu del fenomen. Els arguments que preguntar podia ofendre han estat contestats: una organització eficient, una participació que legítima i una societat que s'hi aboca.

La cohesió social ja és un patrimoni, perquè s'ha obert la via de la consulta progressiva per canalitzar opcions polítiques i futurs. Paral·lelament, les forces polítiques han anat assumint el missatge i l'estan traslladant als partits en reptes necessaris. D'una banda, algunes empentes per fer-los avançar. De l'altra, el missatge que evidencia les seves contradiccions. Si no fos així, no s'explicaria la valenta votació anticipada del president Pujol i la recent del ciutadà Artur Mas, que han anat seguides de les de consellers, com l'exconseller Castells i la coherent consellera de Justícia, que ha reforçat el seu sentit de la responsabilitat en la seva nova posició.

Paradoxalment, Esquerra, que ha patit en vots la governabilitat, observa amb orgull el creixement del seu projecte polític. L'Esquerra de Portabella reconeix la necessitat de presentar-se amb una unitat màxima per la independència. Ricard Gomà, en la seva presentació del llibre *Utopies quotidianes*, va respondre a una pregunta d'una senyora del públic que ell era independentista. Camats diu que vota en blanc. SI aposta amb determinació pel Parlament. Les contradiccions estan servides.

Els que no ho tenen fàcil per resoldre la discrepància són els de CiU. Malgrat que Francesc Homs adopti la màxima comuna que tots estem pel dret a decidir, no dóna gaire confiança que el canal per expressar-se a Madrid sigui un Duran que, molest en aquest context, ha desvelat -no se sap amb quina autoritat ni dret- que el vot secret de la vicepresidenta Joana Ortega ha estat un no.

Serà difícil resoldre aquest dilema des de la vessant de partits en coalició. D'alguna manera, amb el gest d'anar a votar, s'han lliurat al camí de les consultes, esperant que el panorama els pugui conduir en algun moment de la bifurcació a un camí de ruta política més definit. Ara bé, l'ambigüitat també té els seus costos. La credibilitat de les consultes és la que emana de la democràcia de baix a dalt. Un nou comunitarisme al qual no estan acostumats els de la casa del costat, però que en països com Suïssa o Islàndia decideix accions polítiques.

És rellevant que, per segona vegada, un 60% dels votants d'Islàndia hagin dit no a

pagar el crac dels bancs del país. Si a Islàndia es pot dir no al poder bancari per la força d'una consulta, és evident que la dinamització d'un referèndum per la independència haurà de trobar el seu encaix. Certament s'ha d'avançar en la consolidació de majories, però el més important és que la pregunta de Catalunya ja és reconeguda internacionalment.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Sí: Mario Fernández. No: Viviane Reding

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans